

Radu Jipa. Mai puțin convingătoare, de această dată, compoziția lui Grig Dristaru în rolul suficient de bogat în oferte al Judecătorului, actorul păfind grăbit să se achite de o îndatorire.

Atunci când partiturile se încarcă de semnificații iar personajele sînt în devenire, lucrurile sînt mai greu de prins într-o schemă. Gabriel Constantinescu își umanizează cu fin control eroul ațit de "pe multe" (escrocul Cetlicka), contururile comice se adîncesc treptat, topindu-se într-o dramatică înțelegere a propriei condiții; fără ostentație, actorul cheamă parcă privirea spectatorului să-i lumineze evoluția, ceea ce e, fără îndoială, un merit. În rolul central, al nefericitului negustor Josef Pavlicek, Mitică Iancu nu reușește însă să iasă din niște tipare verificate: o "naturaletă" care vine dintr-o lungă experiență îi bolovănește rostirea și îl împinge spre poze comode, contraziind pe de-o parte gravitatea situației scenice și pe de alta stilul general al spectacolului, care nu are nimic a face cu "firescul". Un moment de trecere, destul de lung și lipsit de cuvinte, în scena judecării, cînd "starea de agregare" sufletească a eroului se modifică brusc, a reușit să ni-l aducă înapoi, prin încărcătura lăuntrică, pe talentatul actor gălățean... însă a fost un moment și ațit.

Reușita majoră a **Transferului de personalitate** montat de Adrian Lupu pe scena de la Dunăre este însă dublă: aceea de a schimba "lumina" care tindea să se înstăpînească asupra piesei și aceea de a ridica tonusul teatral al echipei.

MIRUNA RUNCAN

Virgil Flonda construiește cu abilitate un om politic care echilibrează aroganța și panica, disprețul și simpatia, răceala și furia, tăios și derutant, plin de nerv și autoritar-temător, nu întotdeauna susținut de Mihai Bica (Oreste Campese), care ratează momentele de tensiune dramatică, jucînd mai degrabă o angoasă personală decît tulburarea interioară a artistului marcat de multivalența întrebărilor și nu de certitudinea răspunsurilor. Exactă și fermă, Geraldina Basarab își stăpînește cu lejeritate partitura, subtilă nu mai mult decît e strict necesar, detaliind cu acuratețe decupajele onirice. Diana Văcaru gradează scurt și penetrant modulațiile unui caracter la limita dintre normalitatea bîntuită de remușcări și isteria semiparanoică a vinovăției nedovedite, dar recunoscute public. Deși într-un rol episodic, Dana Taloșabordează, cu metodă și stăpînire de sine, o variantă oripilantă a mamei denaturate, lovită de propria ei monstruoșitate. Întruchipînd un preot catolic meschin și generos, frivol și respectuos, Nae Floca Acileni atinge verosimilul cu o ușoară desuetudine, care se absoarbe plăcut în nota generală a personajului. Constantin Chiriac, în rolul unui medicru medic de țară a cărui suficiență îi dictează reacțiile, șarjează latura cabotină a personajului, trecînd peste nuanțe cu nonșalanță lipsită de umor.

ALINA CADARIU

dan sândulescu, costache babii și radu negoescu

UN CAZ DE TRĂDARE

MÎNA SAC de Georges Feydeau • **TEATRUL DRAMATIC DIN BRAȘOV** • Data premierei: 7 mai 1992 • Regia: Eugen Marcus • Scenografia: Virgil Luscov • Distribuția: Costache Babii (Pacareș), Luminița Blăneru (Marta), Dan Sândulescu (Landersau), Virginia Itta Marcu (Amândine), Elena Manoliu (Julie), E. Mihăilă Brăsoveanu (Iburca), Radu Negoescu (Dufaussat), Marcel Brânzei (Lanob).

Cu un Feydeau în plus sau în minus, problemele Teatrului Dramatic din Brașov tot nerezolvate rămîn. Sigur că nici nu s-ar putea rezolva printr-un singur spectacol, oricare ar fi acela. Numai că sînt spectacole care, cel puțin, indică dorința unei schimbări sau schițează un posibil (re)început de drum și sînt altele care țin parcă să te încredințeze că nu există niciăieri nici un gînd, că nimeni nu mai are nici un fel de ambiție artistică, iar statu quo-ul ilarităților ieftine e tot ce-și dorește și tot ce mai poate da teatrul respectiv în acel moment al existenței sale. Un astfel de spectacol, din a doua categorie, spectacol întristător prin lipsa ambițiilor sale, prin hazu-i căznit și surprinzătoarea decădere a condiției actorului la condiția de saltimbanc, ne este propus acum chiar de către regizorul Eugen Marcus, cel care a avut, pînă nu demult, incontestabile merite în consolidarea prestigiului artistic al scenei brașovene. De n-ar fi teama de a ne molipsi noi înșine de "înălțimea" ștachetei acestei reprezentării, am zice că l-am prins pe el însuși de astă dată cu "mîna-n sac", tocmai la piesa omonimă a lui Feydeau. Căci e greu

să-ți imaginezi că pînă și Eugen Marcus nu mai are nimic altceva de făcut decît să lase burghezele personaje ale piesei să coboare la micul-dejun în pantofi și cămășoale de noapte, cu scufe cît mai "hazlii", bizuindu-se pe "fantezia" scenografului Virgil Luscov, care nu ezită să ne ofere o paradă a prostului-gust în costume, a sărăciei de inspirație în decor și a nevolniciei profesionale în ansamblu. Iar dacă e greu de înțeles ce s-a putut întîmpla cu un regizor ca Eugen Marcus și cu un scenograf ca Virgil Luscov, ce s-a putut întîmpla cu actorii e de-a dreptul imposibil de înțeles. Am văzut al doilea spectacol, cu vreo 150 - 200 de elevi, într-o sală de 750 de locuri. Mulți dintre ei veneau acum pentru poate prima oară la teatru. Și se comportau ca la bilci, pentru că, de fapt, așa ceva li se oferea de pe scenă. Cui să-i mai fi spus eu, atunci, ce mare actor e Costache Babii ori ce roluri au făcut, la viața lor, Dan Sândulescu sau Virginia Itta Marcu? Aș fi fost pur și simplu caraghios. Doar vedeam, împreună, aceleași grimase, același răsfaț al prostului-gust, sub faldurile căruia dispăruseră ca prin farmec valoroșii actori pe care-i știam de 10, de 15 sau de 25 de ani.

Menirea criticului nu e totuși aceea de a-i acuza pe actori. Dar cine l-ar putea împiedica să nu se simtă uneori trădat, tocmai în dragostea și stima cu care a scris despre ei ani la rînd?

VICTOR PARHON